

NOVO DOBA

Delenda Est Judaica !

Aut Vincere Aut Mori !

ADOLF HITLER

1889 - 20. travanj - 2008

Matt Koehl:

Hitler - čovjek i simbol

O digrale su se krupne promjene od kako sam posljednji put posjetio Europu, promjene koje su tada bile jednostavno nezamislive - ili čak do prije nekoliko godina. I stoga moja svrha nije samo da ovdje ostvarim kontakt sa drugovima, već i da iz prve ruke procijenim događaje koji potresaju svijet. Ovdje u Europi postoje velike mogućnosti. Ali također postoje i opasnosti. Putujući po raznim velikim europskim gradovima nisam mogao a da ne budem trgnut velikim brojem ne-bijelih lica koja pojedinac vidi na svakom koraku. Vrata invaziji tuđinaca su otvorena. U Sjedinjenim Američkim Državama takav razvoj događaja ne bi bio iznenađujući. Ali ono što sam vidio na kolodvorima željezničke stanice u Berlinu, u metrou u Münchenu, na ulicama Londona, u stambenim četvrtima Kopenhagena ili u malim gradićima Nizozemske bilo je šokantno. Ovdje se situacija izjednačava sa onom u mnogim američkim gradovima. U prapostojbinu naše rase obojeni naviru sa svih strana svijeta. Odvratna je i sama nazočnost obojenih, ali je još gori rasni stav mnogih Europljana. Ne samo da imamo prizor miješanih parova, nego sada vidimo i novi fenomen - Bijele Europljane koji usvajaju ne-bijele izrode iz

20. 04. 1889. – 20.04.2008.

Na današnji dan 1889. godine rođen je najveći arijski vođa dvadesetog stoljeća, dalekovidni političar, vatreni govornik i veliki borac protiv židovske dominacije svijetom.

Čovjek koji je prepoznao i razotkrio pravog i najvećeg neprijatelja čitavog čovječanstva, a posebice Arijskih naroda, – Međunarodno židovstvo. Čovjek koji je smogao snage i hrabrosti da se suprotstavi judeo-komunističkom zlu, zlu kojem se nitko prije njega nije tako otvoreno i silovito suprotstavio. Čovjek koji je ujedinio narod. Čovjek sa vizijom. Čovjek koji se svjesno žrtvovao za slobodnu Bijelu Europu. Čovjek koji je dao primjer svima nama. Čovjek ispred svog vremena.

Čovjek i Simbol – Adolf Hitler.

cijelog svijeta. Tog jutra dok sam na kratko čekao prijevoz, vidio sam zgodan nordijski par sa dvoje lijepe plave djece, plus jedan dodatak njihovoj obitelji - malog crnog siročića. Možda im je njihovo dobro kršćansko srce reklo da izbave to bijedno biće od gladi i bolesti koje haraju po Kongu. Tek što je ovaj neobičan prizor prošao vidio sam lijepu ženu, pravi majčinski tip, koja tegli još jednu negroidnu ništariju. A potom su se pojavile još dvije arijske žene svaka sa po jednim afričkim djetetom. I to nije bilo u Amsterdamu nego u ovom malom nizozemskom gradu. Ono što najviše poziva na uzbunu je neobična apatija i bezosjećajnost okoline na tu pojavu. I tu leži pravi problem. Sve ovo je naravno, krajnji rezultat Judeo-kršćanstva. I vidjevši takve odvratnosti i izopačenosti čovjek ne može a da ne osjeti gađenje i prijezir prema crkvama koje su, svojim pogriješnim učenjima odgovorne za ovo moralno "razoružavanje" naše rase.

POVIJESNA PERSPEKTIVA

Veoma je važno da imamo ispravno mišljenje o tome što se događa i da znamo svoje mjesto u povijesti. I ovdje moramo krenuti fundamentalnim saznanjem da je zapadna kultura u opadanju. Možemo je vidjeti na svakom koraku u dekadenciji današnjeg “potrošačkog društva”, u poremećaju standarda, običaja, morala i društvenih odnosa. Iznad svega, možemo to vidjeti u arogantnom “Amerikanizmu”, sa svojim jazz-om i jeans-om, materijalizmom, zagađivanjem, njegovim RnR-om, Aids-om, perverzijama, kriminalom i rasnim miješanjem. Kao europski amerikanac želim naglasiti da je ono što je postalo poznato kao “Amerikanizam” u biti kuga, bolest koja jednog dana mora biti iskorijenjena. Uzroke ovog propadanja ne treba tražiti isključivo u posljedicama francuske revolucije i socijalnim poremećajima iz industrijske revolucije, nego u kršćanskoj ideologiji koja se ukorijenila u zapadnu civilizaciju. Sve ovo je imalo za posljedicu razilaženje arijskog čovjeka sa prirodom i njenim zakonima - sa rezultatom koji je danas vidljiv. Danas se nalazimo u dugotrajnoj borbi sa značajnim faktorom vremena, posebno je važno imati povijesni pogled na ovo o čemu sam govorio. Suštinski je važno kako se prošlost uzročno odnosi prema sadašnjosti i budućnosti. Događaji u protekle dvije godine potvrđuju jednu veliku povijesnu činjenicu pod imenom “element iznenađenja”. Ako postoji makar jedan predvidiv čimbenik u povijesnom procesu, onda je to njegova velika nepredvidivost. Tko je, na primjer, mogao da samo prije tri godine predvidi raspad SSSR-a i ponovno ujedinjenje Njemačke? Pa ipak obje stvari su danas stvarnost. Ovo je nešto o čemu treba razmisliti, nešto što treba dodati našoj perspektivi da nam da nadu i samopouzdanje za budućnost.

POJAVA ADOLFA HITLERA

Još jedno od tih nevjerojatnih iznenađenja bila je pojava Adolfa Hitlera. Njegova pojava je apsolutna negacija racionalne doktrine o povijesnoj neminovnosti. Sve u svezi njegove pojave je upečatljivo uključujući i njegov dolazak. On se pojavio baš u pravom povijesnom trenutku. Bez obzira da li je to bila čista povijesna slučajnost ili nebeska milost, ostaje činjenica da je vrijeme njegovog pojavljivanja bilo pravo u svakom pogledu. On je stupio na scenu kada je stanje zapada postalo kritično. Čitavo zdanje kulture i društva počelo se raspadati. Čovjek se otudio od prirode i njenih zakona. Da se Adolf Hitler pojavio ranije, prije nego što je čovjek počeo zaboravljati ove

zakone, njegove poruke i misija bile bi nepotrebne. Da se pojavio kasnije, ne bi bio u mogućnosti pronaći one uvjete potrebne da upozna novu ideju i da je ispuni neophodnim heroizmom kako bi nam danas služila kao simbol. Vrijeme je bilo savršeno.

HITLEROVA DOSTIGNUĆA

Jedinstveno dostignuće Adolfa Hitlera bilo je fenomen koji, naravno, on predstavlja. Jer baš je on stvorio nacionalsocijalistički “Weltanschauung”. On je ponovo objavio vječne zakone života svijetu koji ih je zaboravio i krenuo ih primjenjivati na ljudske stvari. Drugi su razradili neke od komponenti ovog pogleda na svijet: ideju rase, npr., socijalnu pravdu i zdrav ekonomski život. Ali sam Führer je bio taj koji je sve to sažeo u sistematsko stajalište, koje je zatim postalo osnovni princip živog pokreta. Kroz povijest je bilo puno velikih osoba. Neke su obnavljali nove revolucionarne ideje, druge su ih pokušavale ostvariti. Već možemo zamisliti Napoleona, Krista, Marksa i Lenjina. Međutim u osobi Adolfa Hitlera nalazimo na jedinstveni fenomen nekoga tko je ne samo obznanio novi pogled na svijet, već je također i stvorio novo društveno uređenje utemeljeno na tom gledištu. Čineći to, demonstrirao je temeljnu ispravnost i čvrstinu svoje ideje u praksi što nijedna druga ideologija nije sposobna. Za 74 godine marksizam nije uspio stvoriti “utopiju” koju je obećao. Za 200 godina liberalizam nam nije uspio pružiti svoj svijet univerzalne jednakosti, sreće i izobilja. Za 2000 godina Kršćanstvo nam nije uspjelo podariti društvo utemeljeno na svom učenju i vjeri. Ali u samo 12 godina (6 godina pod opsadom) i usprkos velikim nedaćama Adolf Hitler je stvorio društvo koje je funkcioniralo, društvo koje je učinilo upravo ono što je reklo da će učiniti da bi unaprijedilo uvjete za život - društvo za čije se je uništenje u ratu morao mobilizirati čitav svijet.

DRUGI SVETSKI RAT I NACIONAL SOCIJALISTIČKA BORBA

Ideja Adolfa Hitlera se tako uspješno ostvarila da je postala model za druge. Ovo je, pak, izazvalo zavist i mržnju onih posvećenih starom poretku. Drugi svjetski rat, nije bio ništa drugo nego rat između starog i novog, rat koji je dva rivala u materijalističkom svijetu (kapitalizam i komunizam) ujedinio u zli savez protiv rastućeg rasnog idealizma. Taj sukob je bio borba protiv bezbrojnih nastranosti, borba koja je svijetu demonstrirala heroizam nikad viđen do tada, ni poslije toga.

Također je dala zamah pan-germanskom, pan-europskom, pan-arijskom ujedinjavanju koje je prešlo granice Njemačke i dostiglo vrhunac u stvaranju elitne snage sastavljene od dragovoljaca iz cijele Europe - Waffen SS. Ishod ove borbe može se jedino opisati riječima klasične tragedije. U povijesti kao i općenito u životu, ponekad se dese događaji koji su sudbinski tragični - događaji koji se moraju odigrati do kraja, događaji čiji sudionici moraju odigrati svoje uloge u sudbinskoj drami. Drugi svjetski rat i borba nacional socijalističke Europe bila je upravo jedna takva tragedija.

1945. - NOVO ODREĐENJE

Da li ishod Drugog svjetskog rata znači da je sve gotovo, da nema nade, nema budućnosti? Prije bi smo se trebali pitati da li je povijest završena, da li je vrijeme stalo? Odgovor se sam nameće - povijest je neprekidna. Vrijeme također. U svakom trenutku imamo nezavršen rezultat. Shodno tome 1945. god. nije kraj. Međutim ona označava početak novog određenja. U tom kontekstu moramo shvatiti da je tragedija iz 1945. god. ono što mi odredimo da bude. Kako da odgovorimo? Kako da djelujemo? Kako da se odnosimo prema krvnoj žrtvi stotina tisuća palih najboljih Europljana? Da kapituliramo? Ključ za odgonetanje i utvrđivanje našeg stava daje nam Zaratustra kada, aludirajući na herojsku žrtvu, kaže: "Ali naša vrsta će to htjeti, i ja volim one koji sebe neće štedjeti, ja volim one koji idu do kraja svim svojim bićem, jer oni prelaze na drugu stranu." Prošlost je važna. Prošlost se ne može zanemariti, zbog

toga što ona ostavlja posljedice na sadašnjost i na budućnost. Nitko to bolje ne razumije od naših najvećih neprijatelja, koji ljubomorno njeguju svoju vlastitu prošlost. Kako bi smo onda mi trebali da se odnosimo prema našoj prošlosti? Svakako da tu treba biti nečega mnogo jačeg od obične nostalgije. Nitzche je govorio o kontroliranju prošlosti sa svojom čudnom osudom sažaljenja i samoprijedora kada je ponudio drugačiju mogućnost: "Ja ću to htjeti!" I tako prošlost sa svojim značenjem postaje nerazdvojiva od naše vlastite volje, što je revolucionarno otkriće. Prihvaćanje prošlosti na najbolji način. U ovom dinamičkom

smislu, u mogućnosti smo da događaje iz 1945. god. prepoznamo kao početak jednog potpuno novog određenja. U kontekstu ovog određenja, sve priče o greškama i manama su glupe koliko i samoporažavajuće.

"GREŠKE"

Bilo je onih koji su pokušavali osporavati vođu zbog ovog ili onog razloga. Neka od gledišta: (a) većina kritika su međusobno kontradiktorne; (b) većina kritika je u suprotnosti sa poznatim činjenicama; (c) sve kritike proizlaze iz inferiornog vidokruga i (d) sve kritike ignoriraju šire dimenzije fenomena Adolfa Hitlera. Tako, bez izuzetaka, one su neopravdane. Nitko nije kadar kritizirati vođu - ni vi, ni ja, a svakako ne naši neprijatelji i oni izvan našeg pokreta. A nijedan iskreni Nationalsocijalist ne bi to nikada ni poželio. Prije 1945. god. pojedinac je mogao pričati o Adolfu Hitleru, čovjeku, ljudskom biću posebno nadahnutom i pozvanom da ispuni višu svrhu. Nakon 1945. god. o našem vođi možemo govoriti kao o simbolu, kao arhetipu čitave jedne nove epohe. Poslije tragedije i smrti on se ponovo rodio, pretvorio se u znamen naših najviših nadanja i stremljenja. Prepoznatljiva mističnost danas okružuje ličnost Adolfa Hitlera. Postoji tajanstvena privlačnost. Ovaj čudni fenomen se manifestira širom svijeta kao stvarna činjenica. Naš drug, Rudolf Hess, shvatio je što se događa. Dana 26. listopada 1946. god. u ćeliji, u Nürnbergu, on je porekao: "Značaj smrti jedanaestorice znati će se jednog dana ali to se vidi sada. Svjedočanstvo o tome

čuva nas nekoliko. U ovom trenutku ne mogu ništa više o tome napisati. Mi smo u središtu zbivanja koje stvara novu epohu. Ono što mi danas proživljavamo su porođajne muke nove ere. U sadašnjosti sve to izgleda negativno - ali dolazi vrijeme kada će se novi i veliki roditi.”

HITLEROV POKRET DANAS

Danas Hitler živi kao znamen naših snova, naših nadanja, naših stremljenja. I kako on živi, tako živi i njegov pokret. I mi želimo biti dio tog velikog pokreta, kao što su generacije prije nas to isto bile. Čineći to moramo shvatiti da djelo Adolfa Hitlera utjelovljuje više od političkog programa. To je puno više. To je nešto duhovno nešto religiozno. U biti, ono predstavlja novu revolucionarnu nadu za arijsko čovječanstvo. Kada govorimo o nečem religioznom mi govorimo o potrazi za duhovnim. To je suština svih pravih religioznih učenja. I svakako da ideali i vrijednosti koje podržavamo nisu ništa u koliko nisu sveti. Možda je najbolje usporediti našu misiju danas sa ranim Kršćanstvom. Ono je također izgledalo poraženo kada je 33. godine naše ere razapet Isus Krist a njegovi učenici ubijani i proganjani. Pa ipak je pored njegove “greške” zbog koje je uhićen i osuđen, njegovo učenje kroz 300 godina dostiglo dovoljno jaku moć da uspostavi poredak koji će trajati sve do modernog doba. To što Kršćanstvo nije moglo preuzeti vlast za vrijeme života njegovog osnivača nije uopće važno. I nije bilo važno što je postiglo pobjedu u 325. a ne u 125. godini. Za bilo kojeg Kršćanina današnjice nije važno ako njegova vjera ne bi zavládala sve do

1025. godine ili 1325., 1625., 1825. godine... Važno je da je na kraju zavládala. U dugotrajnoj borbi koju održava vjera i volja, kasnije generacije Kršćana bile su u mogućnosti vidjeti Endsieg. Mi ne moramo prihvatiti kršćansku doktrinu, ali moramo poštivati odanost tih prvih Kršćana svojoj stvari pored gorkih nedaća i progona kojima su bili izloženi. Pitanje je: Da li smo mi isto tako predani našoj stvari? Drugim riječima možemo se zapitati: Da li imamo istu volju za pobjedom? Pitanje, koliko će dugo trajati naša borba, je nevažno. Uključeni smo u dugu borbu koju vode generacije, i svakako da nitko od nas ovdje neće vidjeti krajnji rezultat onoga zašto se borimo jer to je zadaća stoljeća. Međutim mi možemo početi. Mi možemo postaviti temelj za druge. I bez obzira trebalo nam za to 50, 100, 500 ili 1000 godina, bitno je da će jednog dana - prije ili kasnije - “stvar” Adolfa Hitlera zaista prevladati na ovom planetu. I jedan čimbenik koji će nas podržati u našoj herkulovskoj borbi za novi poredak biti će neuništiva vjera koja počinje nazočnošću svijesti o tom poretku, ovdje danas, u našim vlastitim životima i u našem vlastitom biću.

BORBA SE NASTAVLJA!

NSDAP/AO

PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

<http://www.nazi-lauck-nsdapao.com>

ŽIVOT I DJELO ADOLFA HITLERA

Sve što trebamo znati o Adolfu Hitleru, je nekoliko osnovnih podataka iz njegovog života. Ono što je bitno njegova su dostignuća i božanski zavjet koji nam je ostavio. Jedino je bitno znati kada je rođen, kao i najvažnije stvari koje je učinio u cilju stvaranja novog Zlatnog Doba, uzvišenijeg društva, ovdje na ovom planetu. Sve drugo je manje važno. Adolf Hitler je bio i ostao Nationalsocijalizam. On nastavlja živjeti u Nationalsocijalizmu, kao i u nama Nationalsocijalistima. Toliko je laži o njemu iznijeto od strane naših neprijatelja, da se mi moramo skoncentrirati na njegovu suštinu i duhovni značaj, a ne da gubimo snagu demantirajući svaku laž i svaku neistinu koja je o njemu izrečena.

Adolf Hitler je rođen oko 18 sati i 18 minuta u predvečerje 20. travnja 1889. godine u Austriji, u gradu Braunau, na rijeci Inn. Bio je skromnog obiteljskog podrijetla. Iako je njegov otac radio kao državni službenik, potjecao je, kao i supruga, iz zemljoradničke obitelji. Kada je imao 13 godina, Adolfov otac je otišao u Beč gdje se upisao u trgovačku školu, koju je uspješno završio – ali time nije bio zadovoljan. Želio je više, i odlučio je postati državni službenik, u čemu je i uspio u 23 godini života.

Mladi Adolf je posjedovao istu tu odlučnost kao i njegov otac samo što je on odlučio da po svaku cijenu - ne postane državni službenik. Umjesto toga, želio je postati umjetnik, ostajući čvrsto pri toj odluci i kada se njegov otac žestoko usprotivio, želeći da sin krene njegovim stopama. Adolf je počeo čak zanemarivati ocjene u školi, želeći i da na taj način onemogući ostvarenje očevih namjera. Izgleda da je on još onda, kao vrlo mlad, želio više služiti svom narodu nego multi-rasnom Habsburškom Carstvu. Sve više i više, učenje u školi mu je bivalo dosadno, a njegov nemiran duh čeznuo je za svijetom punim avantura. I tada se dosta razlikovao od svojih školskih drugova: bio je odlučniji, pronicljiviji i puno svjesniji da život ima i neki dublji i uzvišeniji smisao. Ispunjavale su ga priče pune avanturističkog duha kao i priče o ratu.

Poslije smrti svog oca, kada je imao 16 godina, preselio se u Beč. Sanjao je da postane veliki umjetnik a glazba mu je tada bila najveća ljubav. Ona ga je inspirirala, posebice Wagnerove kompozicije. Činilo mu se da one izražavaju i njegove najdublje osjećaje, kao i njegovo naslućivanje Sudbine. Još je tada, kao jako mlad, predosjećao da život ima ili treba imati uzvišeniju svrhu i osjećao je da se to može izraziti

umjetnošću.

Međutim, život u Beču ga je natjerao da shvati ono što je za većinu, bila strašna i teška stvarnost. On sam, morao je živjeti u siromaštvu, kao podstanar, u vlažnim i štetocinama zaraženim sobištima. Spoznao je patnju, glad i očaj sirotinje, ali i prave uzroke za stanje koje ga je okruživalo. Po njegovim vlastitim riječima, bila je to teška škola, ali škola koja ga je mnogo čemu i naučila. Živeći tako, postao je odlučan da svojim djelovanjem učini nešto za svoj narod, jer ga je često obuzimao bijes kada bi sagledao svu nepravdu oko sebe ali bi ga to i potaklo da svojim djelovanjem omogući bolji, dostojniji život. Sve te godine patnje donijele su mu duboko, životno razumijevanje istinskog smisla i svrhe života i omogućile da ti osjećaji dobiju pravi oblik i formu, kao njegova vizija. Želio je, više od svega da se ostvari njegova vizija novog svijeta, novog društva, u kome će ljudi raditi na zajedničku dobrobit i u kome će nastojati da tim svojim radom zapravo nastave rad same Prirode.

Ali, Adolf Hitler nije bio samo pasivan, romantičan i mističan sanjar. Poznavao je ljude, isto tako kao što je znao i što se sve nalazi na putu do tog cilja, i kako ga ostvariti. Ali najviše od svega, znao je da

je to moguće i imao odlučnosti da te svoje ciljeve sprovede u djelo. I upravo ova kombinacija vizije, volje, poznavanje ljudi i pronicljivosti – čini Adolfa Hitlera jedinstvenim. Bio je samo discipliniran, odlučan, dalekovidan, pronicljiv i nesebičan vizionar. I posjedovao je istinsku karizmu.

Kada je napustio Beč i prešao u München, uvelike razmišljajući o ostvarenju svojih ciljeva, počeo je Prvi Svjetski Rat. Dragovoljno se prijavio u vojsku, i to za najopasniju dužnost teklića, na kojoj je pokazao izuzetnu hrabrost i požrtvovanje, provodeći skoro cijeli rat na prvoj borbenoj crti. Bio je ranjen i odlikovan Željeznim Križem Prvog Reda za hrabrost.

Do kraja rata, on je – kao i mnogi njegovi suborci – uvidio da su mnogi obični Njemački građani razvili defetistički stav prema ratu. Štrajkovi, koje su organizirali boljševici, bili su česti, a možda najgore od svega bilo je nepoštivanje sudionika rata koji su se vraćali svojim kućama. Manje boljševičke pobune potresale su Njemačku krajem 1929. god. ali nisu uspijevale i nakon Primirja koje je značilo Njemački poraz. Te oružane pobune postale su učestale u raznim dijelovima Njemačke jer su boljševici pokušavali podići revoluciju.

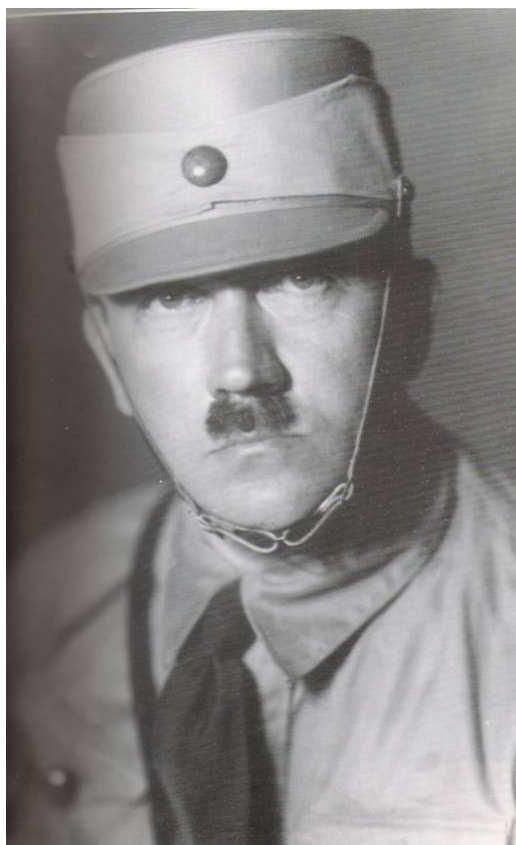
Većina onih koji su služeći svojoj zemlji sudjelovali u ratu, bili su zatečeni ovakvim stanjem. Ni Adolf Hitler nije bio izuzetak i upravo u vrijeme ovih nereda, odlučio se uključiti u politički život. Skoro godinu dana po završetku Rata, on odlazi na sastanak malobrojne domoljubne organizacije – Njemačke Radničke Stranke (D.A.P.). Ubrzo uviđa, što sve sa pravim vodstvom, može postići ovakva organizacija – kao instrument kojim bi se Njemačka oslobodila terora i ropstva boljševizma, toliko osnažila da stvori novi život za njen narod. Osjećao je i vjerovao da on može ostvariti ovu uzvišenu viziju, vodeći ovakvu jednu organizaciju do pobjede.

Tako je počela borba za moć, u koju je on ušao i koju je vodio sa neopisivom odlučnošću i nesebičnošću, više od 13 godina. Poštovao ga je i zavolio običan puk, jer je osjećao njegovu iskrenost i jer je znao da on radi za opće dobro svih. Pokret koji je vodio –Nacionalsocijalističku Njemačku Radničku Stranku

(NSDAP) – bio je oličenje svih njihovih nada, njihovih težnji za boljim svijetom, jer je u sebi nosio sve ono u što je Adolf Hitler vjerovao. Razvijen je duh istinskog zajedništva gdje su zajednički interesi naroda stavljeni ispred osobnih. Adolf Hitler je inspirirao druge, čineći ih svjesnim istinske, uzvišene svrhe života. Povratio im je njihove snove, njihove nade za bolje sutra. Uzdigao ih je i izveo iz okvira sebično-materijalističkog i bezvrijednog stvaranja samo za sebe, otkrivajući im viši smisao života. Učinio ih je sretnima, odlučnima

i uzvišenima. On je sadržavao i u sebi izražavao nešto divno i objedinjujuće.

Godinom za godinu, njegova popularnost je rasla, i nizali su se uspjeh za uspjehom NSDAP-a, do točke kada više nitko nije mogao poricati njenu moć. Tada 30. siječnja 1933. god. Adolf Hitler postaje Njemački Kancelar, što mu omogućuje da konačno ostvari svoje ciljeve, bolju, ljepšu, uzvišeniju, stabilniju Njemačku, u kojoj će uzvišeni ideali ponovo biti nešto čemu će težiti svi. Radije je nego da ih progoni – većinu svojih neprijatelja preobratio – a onima koji se ili nisu htjeli ili nisu mogli promijeniti i shvatiti njegovu viziju, omogućio je napuštanje Njemačke. Postao je pravi vođa a ne diktator, poštovan i voljen od većine Nijemaca koji su mu

dali vlast da njihove živote promjeni na bolje. Nikada nije zloupotrijebio ovo povjerenje koje mu je ukazano i vlast koja mu je data. U privatnom životu bio je jako skroman: uvijek iskren i spontan sa drugima: uvijek ljubazan prema onima koji su ga okruživali. Ali, možda iznad svega – bio je nesebičan. Zapravo je bio veliki čovjek koji je i druge inspirirao svojim uzvišenim idejama. Bio je zapravo više nadaren, više razvijen i više čovjek, nego ostali.

U narednih nekoliko godina, riješio je probleme nezaposlenosti, stvorio bolje i pravednije društvo i ljudima je prenio uzvišenija uvjerenja. Bilo je to kao da je svanula zora novog Zlatnog Doba. Ljudi su shvatili da se mogu promijeniti na bolje, i razvijati dalje, nastavljajući time veličanstveni proces evolucije.

Međutim, bilo je i onih kojima je bilo ugroženo sve što su do tada postigli u životu i što bi mogli postići ubuduće. Plašili su se da će širenje ovakve vizije novog doba, zapravo potkopati njihov utjecaj, moć i mračne

snoe. To su bili oni koji su stvorili, razvili i koristili uzajamnu moć Marksizma i međunarodnog novčarstva kako bi podčinili i kontrolirali čitave narode. To su bili oni koji su imali jedini interes da ostvare samo najsebičnije i najniže materijalne ciljeve i želje. Stoga su upotrijebili i Marksizam i međunarodno novčarstvo kako bi dominirali i stvorili svijet po svojoj mjeri. Bio je to svijet utemeljen na materijalizmu, prepun sebičnih, životinjskih težnji. Bio je to svijet bez časti, bez ravnoteže, u kojem je božanska Priroda stvarana tisućama godina – postepeno narušavana i uništavana svođenjem svega i svakoga na najniži mogući nivo. Bio je to svijet u kojem je vladalo načelo kontrole i narušavanja Prirode. Ovakvim ropskim svijetom je željela vladati grupa ljudi, sebično, bez ikakve časti, osiguravši za sebe bogatstvo, luksuz i moć. Oni su ovo pravilo smatrali od Boga danim pravom i svojom proročkom sudbinom kao što su sve druge smatrali samo sredstvom da tu svoju sudbinu i ispune, po bilo koju cijenu. Adolf Hitler i njegovi sljedbenici, bili su najveća prijetnja ovim ljudima, sa kojom su se oni ikada suočili.

Cilj Adolfa Hitlera je bio da svoj narod oslobodi od ovakvog dvostrukog ropstva – golog materijalizma. On je predstavljao sve ono čega se ova grupa ljudi gnušala i plašila. Stoga su odlučili uništiti i njega i njegove sljedbenike kao i njegovo učenje, trudeći se od samog početka da i fizički unište pokret. Najprije nisu uspjeli u Njemačkoj spriječiti dolazak Adolfa Hitlera na vlast, a tim da Njemačku pretvori u uzvišenije i bolje društvo. Ali bili su neumorni u svojim nastojanjima širenja laži o Nacionalsocijalističkoj Njemačkoj, služeći se svim svojim moćima i svim svojim utjecajima.

I tajno i otvoreno agitirali su da ratom unište postignuća Adolfa Hitlera. Tolika je bila njihova podmuklost i lukavost, da su na kraju uspjeli pridobiti sve one zemlje koje su kontrolirali oni ili njihova ideologija da ratuju u njihovu korist. Bile su to takve laži, kojima su uspjeli uvjeriti ove zemlje da vode rat do istrebljenja Nacionalsocijalističke Njemačke, Adolfa Hitlera i njegovih sljedbenika. Tako je počelo divljačko uništavanje Njemačke i njenog naroda – jer je tajno društvo zahtijevalo osvetu i odmazdu.

Ovo tajno društvo želi da dostignuća Adolfa Hitlera budu zaboravljena. Žele se osigurati da im njegova uzvišena misija nikada više ne bude prijetnja. Stoga su izmislili besramnu, užasnu laž o "Holokaustu", kako bi porobili umove onih kojima žele vladati, nadajući se da će time za sva vremena uništiti uzvišene ideje Nacionalsocijalizma. Izmislivši sve te laži o Adolfu Hitleru i njegovom životu, upotrijebili

su svu svoju moć i utjecaj da ih objelodane i prošire, u cilju uništenja neizmjernog značaja i vrijednosti Nacionalsocijalizma.

Ali – nisu uspjeli. Nacionalsocijalizam živi i dalje, a duhovni značaj Adolfa Hitlera je sve veći kao i interes i razumijevanje koje ljudi prema njemu sve više pokazuju.

Duhovni značaj Adolfa Hitlera je njegova uzvišena vizija – uvjerio nas je što je moguće učiniti. Uvjerio nas je da se možemo dalje razvijati: stvoriti više društvo u kojem ćemo živjeti posvećeni višim, ljudskim idealima. Možemo ostvariti stvarnu ljepotu, onu koju neka djela klasične glazbe pokušavaju obuhvatiti i izraziti. Možemo kroz naše vlastite živote izraziti svu ljepotu i uzvišenost, kao što težimo veličini. Uvjerio nas je da možemo živjeti u skladu sa Prirodom – možemo slaviti, poštivati, i povećavati svu raznolikost koju nam je priroda stvorila, što se personalizira u rasama i pojedinačnim ličnostima, razvijajući sve što nam je dano na uzvišen i stvaralački način. Uvjerio nas je da možemo živjeti na način koji izražava našu pravu ljudsku prirodu – prihvaćajući različitosti i raznolikosti kao vrste, koristeći ih kao temelj za dalji razvoj i napredak.

Ova uzvišena vizija nas uzdiže iznad žalosne sebičnosti: uzdiže nas iznad prljavštine i beščašća materijalizma. Ona i samo ona, omogućava nam ispunjenje naše svrhe kao ljudskim bićima.

Adolf Hitler nam je ostavio jedinstven zavjet. Pokazao nam je da možemo, snagom svoje volje, promijeniti i sebe i druge i postati bolji, uzvišeniji ljudi. Možemo poduzeti i završiti taj unutarnji preobražaj. Pokazao nam je cilj, kao što nam je pokazao i to da taj cilj može biti postignut. Na kraju krajeva, pokazao nam je da naš život, život pojedinca, ima uzvišenu svrhu.

Gen. Leon Degrelle

Hitlerova Enigma

Hitler Znali ste ga ... Kakav je bio?

To pitanje mi je bilo postavljeno tisuće puta od 1945. i na ništa mi nije teže odgovoriti.

Skoro dvije stotine tisuća knjiga su se bavile Drugim svjetskim ratom i njegovom središnjom ličnošću Adolfom Hitlerom. Međutim, da li je pravi Adolf Hitler otkriven bilo kojom od njih? "Hitlerova enigma je iznad svih ljudskih poimanja", jednom je napisao njemački ljevičarski tjednik "Die Zeit".

Salvador Dali, jedinstveni umjetnički genij, pokušavao je prodrijeti u misteriju jede od svojih najjačih dramatičnih slika. Slika visokog planinskog predjela popunjava platno, ostavljajući svega nekoliko metara morske obale obilježene točkom sa nježnom umanjenom ljudskom figurom: posljednji svjedok umirujuće tišine. Velika telefonska slušalica kaplje suze sa krvavih vješala na granama mrtvog drva; i tu i tamo obješeni kišobrani i slijepi miševi čiji je nagovještaj vidljivo isti.

Onda se on povjerio: "Naslućujem sam da je ova slika duboko proročanska. Ali priznajem još uvijek nisam izračunao Hitlerovu enigmu. On me je privukao samo kao objekt moje lude imaginacije, zato što sam ga vidio kao čovjeka jedinstveno sposobnog da okrene stvari naglavačke."

Kakva lekcija iz milosrđa za revajuće kritike koje su požurile u tisak od 1945. sa svojim tisućama knjiga, većine njih prezrivi, o ovom čovjeku koji

je toliko uznemirio Dalijevu introspektivu, da se on nakon četrdeset godina osjećao bolno i nesigurno u nazočnosti njegove vlastite halucinantne slike. Neovisno o Daliju, tko je drugi ikada pokušao predstaviti objektivni portret ovog izvanrednog čovjeka, kojeg je Dali označio kao najeksplozivniju figuru u povijesti čovječanstva?

KAO PAVLOVO ZVONO

Planina knjiga o Hitleru bazirana na blještavoj mržnji i ignoriranju malo doprinosi opisivanju i objašnjavanju najmoćnijeg čovjeka kojeg je svijet ikada vidio. Da li tisuće ovih Hitlerovih portreta na bilo koji način sliče čovjeku kojeg sam ja poznavao? Hitler je sjedio pored mene, stajao, pričao i slušao. Bilo je nemoguće objasniti ljudima nahranjenim fantastičnim pričama zato jer su ih desetljećima čitali ili slušali na televiziji i jednostavno ne odgovaraju istini.

Ljudi radije prihvaćaju izmišljotinu, ponovljenu tisućama puta, nego realnost. Iako nikada nisu vidjeli Hitlera, nikada razgovarali sa njim, nikada čuli riječi iz njegovih usta. Baš to Hitlerovo ime odmah priziva grimasu đavola, izvor svih negativnih emocija. Kao Pavlovo zvono, spominjanje Hitlera označava izostavljanje bitnosti i realnosti. Na vrijeme, međutim, povijest će zahtijevati više od ovih sažetih sudova.

NEOBIČNO PRIVLAČAN

Hitler je uvijek prisutan pred mojim očima kao čovjek mira u 1936. i kao čovjek rata u 1944. Nemoguće je biti osobni svjedok tako neobičnog čovjeka, a ne biti obilježen time cio život. Ne prođe ni dan a da se Hitler ne pojavi u mom sjećanju, ne kao odavno mrtav čovjek, već kao živo biće koje je prošetalo uredom, sjedio na stolici, gurnuo cjepanicu u kamin.

Prva stvar koju je svatko primjećivao kada ga je ugledao bili su njegovi mali brkovi. Bezbroy puta su mu savjetovali da ih obrije, ali je uvijek odbijao; ljudi su ga prihvaćali na način kakav je on zaista bio.

Nije bio visok . . . ne viši od Napoleona ili Aleksandra Velikog.

Imao je duboke plave oči za koje su mnogi mislili da su čarobne, iako ih ja nisam tako vidio. Nisam niti opažao električno strujanje njegovih ruku kada su govorile da će se spustiti. Brzo sam ih ščepao nekoliko

puta i nikad nisam bio pogođen njihovim sijevanjem. Njegovo lice je pokazivalo osjećaj ravnodušnosti sudeći po strasti ili bolu trenutka. U trenucima kada je bio umrtvljen ne govoreći ni riječi, dok se njegova vilica pomicala u međuvremenu kao da su drobili prepreku razbijajući komadiće u praznini. Onda bi iznenada oživio i upustio se u direktan razgovor s tobom, mada bi održao govor masi od nekoliko stotina tisuća ljudi na Berlinskom Tempelhof uzletištu. Onda bi se on preoblikovao. Čak njegova kompleksija, inače jednolična, obasjala bi dok je pričao. I u tim vremenima, sigurni smo, Hitler je bio neobično privlačan kao osoba u posjedu magične snage.

IZUZETNA SNAGA

Sve što bi moglo izgledati kao previše uzvišeno u njegovim komentiranjima, on bi brzo ublažio s prizvukom humora. Slikoviti svijet, reski izričaj je bio u njegovoj kontroli. Munjevito on bi obojio riječ - slikom koja je donijela osmijeh, ili se sjeti neočekivane i razoružavajuće usporedbe. Mogao je biti oštar i čak neumoljiv u svojim odlukama i skoro istovremeno biti iznenađujuće pomirljiv, osjećajan i topao.

Nakon 1945. Hitler je optužen za svakakve užase, ali on nije bio čovjek takve grozne prirode. On je volio djecu. Za njega je sasvim normalna stvar bila da zaustavi svoj auto i podjeli svoju hranu s mladim biciklistima duž puta. Jednom je dao svoj kišni mantil oronulom čovjeku koji se gegao po kiši. U ponoć bi on prekidao svoj posao i pripremao hranu za svog psa Blondi.

Nije mogao podnijeti jesti meso, jer je to značilo smrt živog stvorenja. On je odbijao jesti zeca ili pastvu, koji su bili žrtvovani da bi njemu osigurali hranu. On bi dopuštao samo jaja na svom stolu, jer je jaje značilo da je kokoš bila pošteđena od ubijanja.

Hitlerove navike u ishrani bile su konstantni izvor mog čuđenja. Kako bi netko sa tako rigoroznim rasporedom, tko je imao udjela u desetinama tisuća iscrpnih masovnih skupova iz kojih se pojavljivao okupan znojem, često gubeći jedan ili dva kilograma u procesu; tko je noću spavao samo tri ili četiri sata; i tko je od 1940 - 1945. nosio cijeli svet na svojim leđima, koji je vladao preko 380 milijuna Europljana: kako, razmišljao sam, da li će fizički preživjeti na samo kuhanim jajima, nekoliko rajčica, dvije do tri palačinke i gomili rezanaca? Ali on je ustvari dobivao na težini.

Pio je samo vodu. Nije pušio i nije dozvoljavao pušenje u njegovoj nazočnosti. U jedan ili dva sata noću još uvijek bi govorio, ne uznemiren, blizu svog kamina, živahan, često zabavan. Nikada nije pokazivao znake umora. Njegova publika bi mogla biti premorena, ali on ne!

On je prikazan kao stari umorni čovjek. Ništa nije bilo dalje od istine. Rujna 1944. bio je razglašen kao prilično uzdrman, ja sam proveo jedan tjedan sa njim. Njegova mentalna i fizička snaga je bila još uvijek prihvatljiva. Napad na njegov život koji dogodio 20. srpnja, ako ništa drugo rasteretio ga je. On je pio čaj u svojim odajama u miru kao da smo bili u njegovom malom privatnom apartmanu u uredu prije rata ili da uživamo gledajući snijeg i čisto plavo nebo kroz njegov veliki prozor u Berchtesgaden -u.

ČELIČNA SAMOKONTROLA

Na samom kraju njegovog života, nesumnjivo, njegova leđa su postala pogrbljena, ali njegov um je bio bistar kao zraka svjetlosti. Oporuka koju je diktirao s izvanrednom staloženošću uoči noći njegove smrti, u tri ujutro 29. travnja 1945., osigurava nam trajno svjedočanstvo. Napoleon na Fontainebleau nije bio bez njegovih trenutaka panike prije abdikacije. Hitler se jednostavno rukovao s svojim zamjenicima u tišini, doručkovao kao i svaki drugi dan, i krenuo u smrt kao da ide u laganu šetnju. Da li je povijest ikada bila svjedokom tako enormne tragedije dovedene do kraja s takvom čeličnom samokontrolom?

Hitlerova najizraženija karakteristika je bila njegova jednostavnost. Najkompleksnije probleme rješavao je sam s nekoliko osnovnih principa. Njegove akcije su bile usklađene s idejama i odlukama koje je svatko mogao razumjeti. Radnik iz Essena, izolirani

poljoprivrednik, Rurski industrijalac, i sveučilišni profesor mogli su s lakoćom pratiti način njegovog razmišljanja. Jasnoća njegovog rezoniranja je sve činila očiglednim.

Njegov način života i ponašanja se nikad nisu promijenili čak i kada je postao vladar Njemačke. Oblačio se i živio skromno. Tijekom njegovih ranih dana u Münchenu, nije trošio više od jedne marke dnevno za hranu. Nikada u životu nije trošio previše na sebe. Tijekom svih trinaest godina kao kancelar nikada nije nosio novčanik ili novac sa sobom.

UM POPUT KOMPJUTORA

Hitler je bio samouk i nije se trudio sakriti tu činjenicu. Samozadovoljstvo koje se sastojalo od intelekta njegove svijetle ideje upakirane poput svjetleće baterije, povremeno ga je izazivalo. Njegovo vlastito znanje sastojalo se od selektivnog i istrajnog proučavanja i znao je puno više nego tisuće uglađenih akademika.

Mislim da nitko nikada nije čitao kao on. Obično je čitao jednu knjigu dnevno, uvijek prvo čitajući zaključak i sadržaj kako bi odmjerio najinteresantniji dio za njega. Imao je moć izvući bit svake knjige i onda bi to zapamtio u svom umu poput kompjutora. Čuo sam ga kako raspravlja o kompliciranim naučnim knjigama s suvremenom preciznošću, čak na vrhuncu rata.

Njegova intelektualna radoznalost je bila bezgranična. On je bio spremno upoznat s djelima najraznovrsnijih autora i ništa nije bilo previše kompleksno za njegovo rezoniranje. Duboko je poznavao i shvaćao Budu, Konfucija i Isusa Krista, kao i Luthera, Calvina i Savonarola i literarne divove kao što su Dante, Schiller, Shakespeare i Goethe, i analitičke pisce kao što su Renan i Gobineau, Chamberlain i Sorel.

Vježbao je sebe u filozofiji čitajući Aristotela i Platona. Mogao je citirati cjelokupne odlomke Schopenhauera napamet, i dugo vremena nosio je sa sobom džepno izdanje Schopenhauera. Nietzsche ga je puno naučio o moći volje.

Njegova glad za znanjem je bila neugasiva. Proveo je stotine sati proučavajući djela Tacitusa i Mommsena, vojne strategije kao što su Clausewitz i graditelja carstva kao što je Bismark. Ništa nije zaobilazio: svjetsku povijest ili povijest civilizacija, djela kao što su Biblija i Talmud, Tomističku filozofiju i sva remek-djela Homera, Sophoclesa, Horacija, Ovida, Titusa, i Cicerona. Poznavao je Julijana apostola kao da je bio njegov suvremenik.

Njegovo znanje je prošireno s mehanikom. Znao je kako rade strojevi ; razumijevao je balistiku

raznolikog oružja; i zadivljivao je najbolje medicinske znanstvenike svojim znanjem medicine i biologije.

Univerzalnost Hitlerovog znanja je mogla iznenaditi i ne dopasti se onima koji su bili toga nesvjesni, ali i pored toga, povijesna činjenica je da je Hitler bio jedan od najkultiviranijih ljudi 20-tog stoljeća. Puno puta više od Churchilla, intelektualni mediokritet ili od Pierre Lavaala koji je imao puko letimično znanje povijesti ili od Roosevelta ili Eisenhowera koji nikada nije otišao dalje od detektivskih romana.

MLADI ARHITEKT

Čak tijekom njegovih najranijih dana, Hitler je bio drukčiji od ostale djece. Imao je unutarnju snagu i ravnao se svojim duhom i instinktima.

Mogao je vješto crtati kada je imao samo jedanaest godina. Njegovi crteži napravljeni u tim godinama pokazuju osobitu sigurnost i živahnost. Njegovi prvi crteži i akvareli, crtani kada je imao samo 15 godina puni su poezije i osjećajnosti. Jedan od njegovih najupadljivijih ranih radova, "Tvrdava utopija", također pokazuje da je bio umjetnik izuzetne mašte. Njegova umjetnička orijentacija je zauzimala mnoge forme. On je pisao i poeziju, još kao mladić. Diktirao je cjelokupne komade svojoj sestri Pauli koja je bila zaprepáštena njegovom presumpcijom. Sa šesnaest godina u Beču je pokrenuo stvaranje opere. Čak je i dizajnirao kulise, kao i sve kostime; naravno, karakteri su bili Wagnerovi heroji.

Više od običnog umjetnika, Hitler je bio iznad svega arhitekt. Stotine njegovih radova bili su poznati, koliko u arhitekturi, toliko i u slikarstvu. Napamet je mogao reproducirati, naslikati svaki detalj lučne kupole crkve ili isprepletenost lukova izrađenih od kovanog željeza. Doista, htio je ispuniti svoj san o tome da postane arhitekt, kada je Hitler i otišao u Beč, početkom stoljeća.

Kada neko vidi stotinu slika, skica i crteža koje je stvarao u to vrijeme, koje pokazuju njegovo gospodarenje trodimenzionalnim figurama, onda je zapanjujuće da ga je komisija na Akademiji likovnih umjetnosti oborila na dva uzastupna polaganja. Njemački povjesničar Werner Maser, koji nije bio Hitlerov prijatelj, kritizirao je ovu komisiju: "Svi ovi radovi otkrivaju najneobičniji arhitekatski dar i znanje. Graditelj Trećeg Reich-a, dao je bivšoj Likovnoj akademiji u Beču razlog za sram".

U njegovoj sobi, Hitler je uvijek postavljao staru sliku svoje majke. Sjećanje na majku koju je volio bilo je s njim do dana kada je umro. Prije nego što je umro, 30. travnja 1945. stavio je sliku svoje majke ispred sebe. Imala je plave oči kao što su bile njegove i slično lice.

Njena majčinska intuicija govorila joj je da je njen sin drukčiji od druge djece. Ponašala se kao da je znala sudbinu svog sina. Kada je umrla, osjetila je ljutnju zbog neizmjerne misterije koja je okruživala njenog sina.

SKROMNO PODRIJETLO

Tijekom godina njegove mladosti, Hitler je vodio život virtualnog pustinjaka. Njegova najveća želja je bila da se povuče od svijeta. Usamljenik u srcu, lutao je, malo jeo, ali proždriao je knjige iz tri biblioteke. On se suzdržavao od konverzacija i imao je samo nekoliko prijatelja.

Skoro je nemoguće zamisliti neku drugu takvu sudbinu kada je čovjek počeo sa tako malo, a da je dosegnuo takve visine. Aleksandar Veliki je bio sin kralja. Napoleon, iz imućne obitelji, bio je general u 24-oj. Petnaest godina poslije Beča, Hitler je još uvijek bio nepoznati kaplar. Tisuće drugih je imalo tisuću puta više mogućnosti da ostave svoj trag na svijetu.

Hitler nije bio puno zaokupljen svojim privatnim životom. U Beču je živio u otrcanom tijesnom prenoćištu. Ali i pored svega toga, iznajmio je klavir koji je zauzimao polovinu njegove sobe i koncentrirao se na pisanje svoje opere. Živio je na kruhu, mlijeku i juhi od povrća. Njegovo siromaštvo je bilo strašno. Nikada nije imao zimski kaput. On je danima čistio ulice kada je padao snijeg. Nosio je prtljagu na željezničkoj stanici. Provodio je tjedne u utočištima za beskućnike. Ali, nikada nije prestajao slikati i čitati.

I pored njegovog strašnog siromaštva, Hitler je na neki način uspijevaao održati svoj izgled urednim. Zemljoposjednici i zemljoposjednice u Beču i Münchenu sjećali su ga se po njegovoj uljudnosti i ugodnom karakteru. Njegovo ponašanje je bilo besprijekorno. Njegova soba je uvijek bila čista, njegova oskudna imovina precizno uređena, a njegova odijela obješena ili složena. On je prao sam svoju odjeću, što je nešto što danas malo ljudi radi. Nije mu skoro ništa trebalo za preživljavanje i novac od prodaje nekoliko slika je bio dovoljan da zadovolji sve njegove potrebe.

POTRAGA ZA SUDBINOM

Impresioniran ljepotom crkve u Benediktinskom samostanu, gdje je bio član pjevačkog zbora i služio kao ministrant, Hitler je brzo sanjao o tome da postane Benediktinski redovnik. U to vrijeme, također, dovoljno interesantno je i to da kada god je posjećivao misu, on je uvijek morao proći pored prve Svastike koju je vidio; bila je ugravirana na kamenoj

ploči samostanske kapije.

Hitlerov otac, običan činovnik, nadao se da će dječak poći njegovim stopama i postati državni službenik. Njegov mentor ga je ohrabrivao da postane redovnik. Umjesto toga mladi Hitler je otišao, odnosno pobjegao u Beč. Tamo su njegove umjetničke ambicije onemogućili birokratski mediokriteti akademije, povukao se u izolaciju i meditirao. Izgubljen u metropoli Austro-Ugarske, tragao je za svojom sudbinom.

Tijekom prvih trideset godina Hitlerovog života, nadnevak 20. travanj 1889. nije nikome ništa značio. Rođen je tog dana u Braunau, malom gradu u dolini Inna. Tijekom svog izbjeglištva u Beču često je razmišljao o svom skromnom domu i posebice o svojoj majci. Kada je ona bila bolesna, on se iz Beča vraćao kući i pazio na nju. Tjednima ju je njegovao, obavljao bi sve kućne poslove i pomagao joj kao najvoljeniji sin. Kada je na kraju umrla, Božićne večeri, njegov bol je bio neizmjeran. Shrvan bolom pokopao je na malom seoskom groblju. "Ja nikada nisam vidio nekog tako slomljenog.", rekao je doktor njegove majke, koji je inače bio Židov.

SNAŽAN DUH

Hitler se još uvijek nije usmjerio na politiku, ali bez njegovog pravog znanja, to je bila karijera po kojoj je bio najpoznatiji. Politika je konačno zaslijepila njegovu strast za umjetnošću. Ljudi, mase, bi bili glina koje kipar oblikuje u besmrtnu formu. Ljudska glina bi za njega postala prelijepi umjetnički rad kao jedan od čudesnih Myronovih skulptura, Hans Makartova slika i Wagnerova kružna trilogija.

Njegova ljubav prema glazbi, umjetnosti i arhitekturi nije ga udaljila od političkog života i društvenog zanimanja Beča. Da bi preživio, radio je kao običan radnik okružen drugim radnicima. Bio je tihi promatrač, ali mu ništa nije promaklo: niti sujeta i egoizam buržoazije, niti moral i materijalna bijeda ljudi, niti stotine tisuća radnika koji su uzbukali široke avenije Beča s bijesom u srcima.

On je bio zapanjen porastom nazočnosti bradatih Židova u Beču koji su nosili kaftane, obilježje nepoznato u Linzu. "Kako oni mogu biti Nijemci?" pitao se. Čitao je statistike, 1860. u Beču je bilo 69 židovskih obitelji, a 40 godina poslije 200.000. Bilo ih je posvuda. Promatrao je njihovu invaziju na sveučilištima i pravnim i medicinskim zvanjima i njihovo preuzimanje novinstva.

Hitler je bio izložen strastvenim reakcijama radnika u ovoj navali, ali radnici nisu bili sami u svojim nesrećama. Bilo je puno istaknutih osoba u Austriji i

Mađarskoj koji nisu krili svoju ogorčenost u ono što su vjerovali da je nastupila invazija stranaca na njihove zemlje. Gradonačelnik Beča, demokršćanin i moćan govornik bio je nestrpljivo slušan pored Hitlera.

Hitler je isto tako bio zabrinut sudbinom osam milijuna austrijskih Nijemaca koji su udaljeni od Njemačke i na taj način lišeni pravednog narodnog jedinstva. On je vidio cara Franz Josefa kao ogorčenog i beznačajnog starog čovjeka nesposobnog da savlada svoje dnevne probleme i težnju budućnosti.

Tiho, mladi Hitler je sumirao stvari u svojoj glavi.

Prvo: Austrijanci su bili dio Njemačke, zajedničke domovine.

Drugo: Židovi su bili stranci u Njemačkom društvu.

Treće: Domoljublje je bilo vrijedno ako u njemu sudjeluju svi staleži. Obični ljudi s kojima je Hitler dijelio žalost i poniženje bili su toliki dio domovine kao i milijunaši u visokom društvu.

Četvrto: Klasni rat bi prije ili kasnije osudili i radnici i poslodavci, i uništio bi svaku zemlju. Ni jedna zemlja ne može preživjeti klasni rat, samo suradnja između radnika i poslodavaca može da unaprijediti zemlju. Radnici moraju biti poštovani i moraju pristojno i časno živjeti. Stvaralaštvo ne smije nikada da biti ugušeno.

Kada je Hitler kasnije naveo da je u Beču izgradio svoju društvenu i političku doktrinu, rekao je istinu. Deset godina kasnije njegovo opažanje stvoreno u Beču postalo je dnevna zapovijed.

Prema tome, Hitler je živio u pretrpanom gradu Beču kao virtualni izgnanik, još uvijek tiho promatrajući sve oko sebe. Njegova snaga je izlazila iznutra. Nije tražio od nikoga da razmišlja umjesto njega. Izuzetna ljudska bića uvijek se osjećaju usamljeno u ogromnoj gomili ljudi. Hitler je vidio svoju usamljenost kao predivnu mogućnost za razmišljanje, a ne kao utonuće u kaotično more. Kako se ne bi zagubio u otpadu neplodne pustinje, snažan duh traži utočište u sebi. Hitler je bio takva duša.

RIJEČ

Svjetlost u Hitlerovom životu je proizlazila iz riječi. Sav njegov umjetnički talent bio je kanaliziran u misteriju komunikacije i rječitosti. Hitler nikada ne bi zamišljao stjecanje popularnosti bez moći riječi. On bi očaravao i bio očaran njima. Pronašao bi potpuno ispunjenje kada bi magija njegovih riječi inspirirala srca i misli masa s kojima je komunicirao.

Osjećao bi se preporođenim svaki puta kada bi s mističnom ljepotom prenio znanje koje je stekao u svom životu.

Hitlerova čarobna rječitost ostati će još dugo vremena ogromno područje za proučavanje psihoanalitičara. Moć Hitlerove riječi je ključ. Bez toga, nikada ne bi bilo Hitlerove ere.

TRANSCEDENTALNA VJERA

Da li je Hitler vjerovao u Boga? Vjerovao je, i to duboko! Zvao je Boga Svemogućim, gospodarom svega poznatog i nepoznatog.

Propagandisti su prikazali Hitlera kao nevjernika, što on nije bio. Bio je prikazivan kao hipokritski i materijalistički klerik, ali on nije bio isključivo u tome. Vjerovao je u neophodnost standarda mitoloških dogmi, bez kojih bi, ponavljao je, velika institucija kršćanske crkve bila srušena. Obje dogme se sukobljavaju s njegovom inteligencijom, ali je isto tako prepoznao da je ljudskom umu bilo teško obuhvatiti sve probleme stvaralaštva, njen bezgraničan obim i zapanjujuću ljepotu. On je priznao da svako ljudsko biće ima duhovne potrebe.

Pjesma slavu, miris i boja cvijeta, neprestano ga je vraćala u veliki problem stvaralaštva. Nitko na svijetu nije sa mnom razgovarao tako rječito o postojanju Boga. On nije nosio svoje stavove zato što je odgojen kao kršćanin, već zato što ga je njegov analitički um doveo do koncepcije o Bogu.

Hitlerova vjera je transcendirala (prevladala) formule i mogućnosti. Bog je za njega bio temelj svega, kreator svih stvorenja, svoje sudbine i svega ostalog.

Tako je govorio **Adolf Hitler**

PROGLAS **FÜHRERA**

NJEMAČKOMU NARODU: 22. LIPNJA 1941.

Njemački narode!

Nacionalsocijalisti!

Teškim brigama pritiskivan, osuđen mjesecima šutjeti, sada je došao trenutak kada mogu otvoreno govoriti.

Kada je Njemački Reich 3. rujna 1939. primio englesku objavu rata, ponovio se britanski pokušaj osujećivanja svakoga početka sjedinjenja, a time i poleta Europe, borbom protiv svakako najjače sile kontinenta.

Tako je Engleska nekada u brojnim ratovima srušila Španjolsku.

Tako je vodila ratove protiv Nizozemske.

Tako je kasnije vodila borbu, pomoću cijele Europe, protiv Francuske.

I tako je krajem prošloga stoljeća počela zaokruživanje tadašnjega Njemačkog Reicha, i godine 1914. Svjetski rat.

Samo uslijed svoje unutrašnje nesloge, Njemačka je podlegla 1918. godine. Posljedice su bile strašne. Pošto su u prvu navratu lažno izjavili, da su se borili samo protiv Cara i njegova režima, poslije polaganja oružja njemačke vojske, počelo se sa planskim uništavanjem Njemačkog Reicha. Dok su

se prividno od riječi do riječi ispunila proročanstva jednoga francuskoga državnika, da je u Njemačkoj 20 milijuna ljudi više, nego što treba, tj. da se ovi gladu, bolestima i iseljenjem moraju ukloniti, u međuvremenu je nacionalsocijalistički pokret počeo svoje djelo ujedinjenja njemačkoga naroda i time novi polet Reicha.

Ovo novo dizanje našega naroda iz nevolje, iz bijede i prijezira obavljalo se u znaku čisto unutrašnjega preporoda. Posebno se ovo nije ticalo Engleske, a još manje je time Engleska bila ugrožena. Ipak je odmah ponovno počela, ispunjena mržnjom, politika zaokruživanja Njemačke. Izvana i iznutra došlo je do poznate urote između Židova, demokrata i boljševika reakcionara s jednim ciljem, spriječiti podizanje nove njemačke narodne države, da se Reich ponovno baci u nemoć i bijedu.

Pored nas je ova mržnja međunarodne svjetske urote pogodila one narode, koje je sreća također zaobišla i koji su morali u najljućoj borbi za opstanak zaraditi svoj suhi kruh. Prije svega Italija i Japan nisu dobili učešće u dobrima ovoga svijeta isto tako kao ni Njemačka. Okupljanje je ovih naroda, dakle, samo čin samoobrane protiv egoističnoga svijeta, koji im je prijetio, protiv koalicije bogatstva i sile.

Ali već je 1936. izjavio Churchill, prema iskazu američkoga generala Wooda, pred jednim odborom američkoga predstavničkoga doma, da je Njemačka postala opet nadmoćna i da se zbog toga mora uništiti.

U ljeto 1939. činilo se Engleskoj kako je došlo vrijeme da opet počne uništavanje Njemačke ponavljanjem opsežne politike zaokruživanja. Sustav tako započete kampanje laži sastoji se u predstavljanju da drugim narodima prijeti opasnost. Ove narode treba upregnuti engleskim obećanjima jamstava i pomoći, i zatim, kao i prije svjetskoga rata, pustiti ih marširati protiv Njemačke.

Tako je Engleskoj od svibnja do kolovoza 1939. uspjelo lansirati u svijetu tvrdnju kako Litvi, Estoniji, Letoniji, Finskoj, Besarabiji i Ukrajini prijeti opasnost izravno od Njemačke. Jedan dio ovih država dao se zavesti i primiti, uslijed ovih tvrdnji, ponuđeno obećanje jamstva i time ući u novi front zaokruživanja protiv Njemačke.

Pred takvim okolnostima mislio sam da pred svojom savjesti i pred povijesti njemačkog naroda primim

na sebe tu odgovornost, ne samo uvjeriti ove zemlje, odnosno njihove vlade, o neistinitosti navedenih Britanskih tvrdnji, nego i umiriti svečanim izjavama o jamstvima i našim interesima, najjaču silu Istoka.

Nacionalsocijalisti!

Vi ste tada svakako svi osjećali, da je za mene taj korak bio gorak i težak. Nikada njemački narod nije gajio neprijateljske osjećaje protiv naroda Rusije, ali već dva desetljeća židovsko-boljševički vlastodršci u Moskvi nastoje zapaliti ne samo Njemačku nego i cijelu Europu. Nije Njemačka nikada pokušala svoju nacionalsocijalističku ideologiju prenijeti u Rusiju, nego su židovsko-boljševički vlastodršci u Moskvi stalno pokušavali svoju vlast nametnuti našem narodu kao i drugim europskim narodima, i to ne samo duhovno, nego i vojnički, nasiljem.

Ali posljedice rada toga režima bile su u svim zemljama kaos, bijeda i glad.

Nasuprot tomu, ja sam se već dva desetljeća trudio iz minimalne intervencije i bez ikakva razaranja naše proizvodnje doći do novoga socijalističkoga poretka u Njemačkoj, koji ne samo da uklanja nezaposlenost, već ujedno čini da prinos od rada u sve obilnijem obujmu priteče čovjeku koji radi.

Uspjesi ove politike stvaranja novoga gospodarskoga i socijalnoga poretka našega naroda, koji, planski savlađujući staleške i klasne razlike teži istinskoj narodnoj zajednici kao krajnjemu cilju, bez primjera su u cijelomu svijetu.

Stoga je kolovoza 1939. za mene bilo teško svladati samoga sebe, poslati svoga ministra u Moskvu, da bi tamo pokušao raditi protiv britanske politike zaokruživanja, usmjerene protiv Njemačke.

Uradio sam to jedino iz svijesti o odgovornosti prema njemačkomu narodu, ali prije svega u nadi da ću možda na kraju ipak postići trajno popuštanje zategnutosti i da ću, možda, uspjeti smanjiti žrtve, koje bi se od nas inače zahtijevale.

Dok je Njemačka u Moskvi svečano uvjeravala da su spomenute oblasti i zemlje, osim Litve, van svih njemačkih političkih interesa, postignut je još posebni sporazum za slučaj ukoliko bi Engleskoj pošlo za rukom Poljsku stvarno natjerati u rat protiv Njemačke. Ali i tu je došlo do ograničenja njemačkih zahtjeva, koje nije bilo ni u koliku srazmjeru sa podvizima njemačkoga oružja.

Nacionalsocijalisti!

Posljedice ovoga ugovora, koji sam ja sam želio i koji je zaključen u interesu njemačkoga naroda, bile su vrlo teške, naročito za Nijemce, koji su živjeli u njim pogođenim zemljama.

Puno više od pola milijuna njemačkih sunarodnjaka - sve sami seljaci, maloposjednici i radnici - skoro su preko noći prinuđeni napustiti svoju raniju domovinu, da bi izmaknuli novomu režimu, koji im je u prvi mah prijetio bezgraničnom bijedom, prije ili kasnije, pak, potpunim istrjebljenjem (Ausrottung).

I pored toga nestalo je tisuće Nijemaca. Bilo je nemoguće ikada utvrditi njihovu sudbinu, a kamoli njihovo boravište. Među njima su samo državljani Reicha preko 160 ljudi.

Ja sam na sve to šutio, jer sam morao šutjeti. Moja je želja bila, da se jednom ukloni, ako je moguće, zategnutost sa ovom državom i doći do trajnoga sporazuma.

Ali već su prilikom našega pohoda na Poljsku sovjetski vlastodršci iznenada, protivno ugovoru, zatražili Litvu.

Njemački Reich nije nikada imao namjeru okupirati Litvu i nije nikada takvu namjeru priopćio litavskoj vladi, nego naprotiv; kada je tadašnja litavska vlada molila, da se u tu svrhu u Litvu pošalju njemačke trupe, odgovoreno je, kako to ne odgovara ciljevima njemačke politike i molba je odbijena.

Ipak sam pristao na ovaj novi ruski zahtjev. To je međutim bio samo početak novih ucjena, koje su se poslije uvijek ponavljale.

Pobjeda u Poljskoj, koju su izborile isključivo i samo

njemačke trupe, dala mi je povoda opet ponuditi mir zapadnim silama. Međunarodni i židovski huškači na rat odbili su ovu ponudu.

Razlog ovoga odbijanja bio je već onda i u tomu, što se Engleska još uvijek nadala, da će moći mobilizirati europsku koaliciju protiv Njemačke, uvlačenjem Balkana i Sovjetske Rusije.

Tako se u Londonu odlučilo, poslati u Moskvu kao veleposlanika gospodina Crippsa. On je dobio jasni nalog, da se pod svaku cijenu obnovi veza između Engleske i Sovjetske Rusije, i da se ta veza u engleskom smislu razvije. O uspjehu ove misije javljao je engleski tisak, sve dok iz taktičkih razloga nije ušutio.

U jesen 1939. i u proljeće 1940. zaista su se već pokazale prve posljedice. Dok se Rusija spremala vojnički pokoriti ne samo Finsku, nego i Baltičke države, ona je to iznenada motivirala smiješnim tvrdnjama da mora ove zemlje zaštititi od strane opasnosti i da mora tu opasnost spriječiti. Pri tomu se mislilo samo na Njemačku. Jer, neka druga sila uopće nije mogla niti prodrijeti u istočne krajeve, niti voditi rat. Ipak sam morao šutjeti. Ali vlastodršci u Kremlju odmah su pošli dalje.

Dok je Njemačka u proljeće 1940. u smislu tzv. pakta prijateljstva povukla svoje trupe daleko sa istočne granice i te krajeve većim dijelom ostavila u potpunosti bez njemačkih trupa, već je tada počelo gomilanje ruskih snaga u tolikoj mjeri, da se to moglo shvatiti samo kao svjesna prijetnja Njemačkoj.

Tada je osobno Molotov izjavio, da se u proljeće 1940. samo u Baltičkim državama nalazilo već 22

ruske divizije.

Pošto je ruska vlada uvijek tvrdila da ju je tamošnje stanovništvo pozvalo, cilj njihove nazočnosti tamo mogla je biti samo demonstracija protiv Njemačke.

Dok su naši vojnici od 10. svibnja 1940. slomili francusko-britansku silu na zapadu, rusko gomilanje trupa na našoj istočnoj granici nastavilo se u sve većoj mjeri.

Od kolovoza 1940. mislio sam, dakle, kako u interesu Reicha ne mogu podnijeti više odgovornost, ako pri ovom silnomu gomilanju boljševičkih divizija ostavim bez zaštite i inače tako često opustošene istočne provincije.

Usljed toga je nastupilo ono, što je britansko-sovjetsko-ruska suradnja htjela. Na istoku su privezane tako velike njemačke snage, da naročito u zraku njemačko vodstvo nije moglo raditi na radikalnu svršetku rata na zapadu.

To je odgovaralo ne samo ciljevima britanske, nego i sovjetsko-ruske politike. Jer i Engleska i Sovjetska Rusija imaju namjeru da ovaj rat traje tako dugo, dok ne oslabi cijela Europa i ne padne u sve veću nemoć.

I napad Rusije protiv Rumunjske je u osnovi služio samo tomu zadatku, dobiti u ruke važnu bazu, ne samo njemačkoga gospodarskoga života, već i cijele Europe, ili tu bazu prema daljnjim prilikama uništiti.

Ali baš se Njemački Reich od godine 1933. beskrajnom strpljivošću trudio jugoistočne države Europe dobiti za trgovinske partnere. Naš je najveći interes bio, raditi na unutrašnjem državnom sjedinjenju i redu u jugoistočnim državama. Upad Rusije u Rumunjsku trebao je ovu zemlju za kratko vrijeme učiniti poprištem općega rata.

Protivno našim načelima i običajima, ja sam na hitno pitanje rumunjskoj vladi savjetovao popuštanje zbog mira sovjetskoj iznudi i ustupanje Bessarabije.

Rumunjska je vlada smatrala kako pred vlastitim narodom može primiti odgovornost za to, jedino još pod pretpostavkom ako bi Njemačka i Italija pružile kao odštetno jamstvo da se više neće dirati u još preostali posjed Rumunjske. Učinio sam to teška srca. Prije svega, već zbog toga, ako Njemački Reich da neko jamstvo, on pri njemu i ostaje do kraja. Nismo mi ni Englezi, ni Židovi!

Tako sam mislio, da sam još u posljednjem trenu

poslužio miru u toj oblasti, iako uz primanje jedne naše teške obveze. Ali kako bih te probleme konačno riješio i kako bih također razjasnio ruski stav prema Reichu, kao i pritiskom mobilizacije na našoj istočnoj granici, koja se stalno pojačavala, pozvao sam gospodina Molotova u Berlin.

Sovjetski ministar vanjskih poslova zatražio je sad izjašnjenje, odnosno pristanak Njemačke u slijedeća četiri pitanja:

Prvo pitanje Molotova:

Treba li njemačko jamstvo Rumunjskoj biti usmjereno i protiv Sovjetske Rusije u slučaju napada Sovjetske Rusije na Rumunjsku?

Moj odgovor:

Njemačko jamstvo nas opće i bezuvjetno obvezuje. Rusija, pak, rekao sam, nikada nije izjavila, da u Rumunjskoj ima još nekih interesa izvan Besarabije. Već je i zaposjedanje Sjeverne Bukovine bilo prekoračenje toga uvjeravanja. Ja stoga nisam vjerovao, da bi Rusija sad odjednom mogla imati još i daljih namjera prema Rumunjskoj.

Drugo pitanje Molotova:

Rusija se, rekao je Molotov, osjeća ugroženom od Finske. Rusija je odlučna to više ne trpjeti. Je li, reče, Njemačka voljna Finskoj ne pružiti nikakvu pomoć i prije svega odmah povući njemačke trupe koje radi smjene prolaze za Kirkenes?

Moj odgovor:

Njemačka, rekao sam, sada kao ni ranije nema nikakvih političkih interesa u Finskoj. Novi rat Rusije protiv maloga finskoga naroda ne bi mogao izgledati više podnošljiv za vladu Reicha, posebno što mi nikada nećemo vjerovati u neko ugrožavanje Rusije od strane Finske. Uopće ne želimo da se na Baltičkom moru opet stvori ratna zona.

Treće pitanje Molotova:

Pristaje li Njemačka da Sovjetska Rusija sa svoje strane pruži jamstva Bugarskoj i pošalje sovjetsko-ruske trupe u Bugarsku. Pri tomu je Molotov izjavio da Sovjetska Rusija nema namjeru tim povodom npr., ukloniti Kralja.

Moj odgovor:

Bugarska je suverena država i ja ne znam je li Bugarska molila Sovjetsku Rusiju za jamstva, kao što je Rumunjska molila Njemačku. Osim toga morao bih o tomu govoriti sa svojim saveznicima.

Četvrto pitanje Molotova:

Sovjetskoj Rusiji je pod svaku cijenu potreban slobodni prolaz kroz Dardanele i traži za svoju zaštitu zaposjedanje nekoliko važnih baza na Dardanelima, odnosno na Bosporu. Slaže li se Njemačka sa tim ili ne?

Moj odgovor:

Njemačka je u svako doba spremna pristati na promjenu statuta iz Montreuxa u korist država Crnog mora. Njemačka nije voljna pristati na rusko zaposjedanje baza na tjesnacima.

Nacionalsocialisti !

Ja sam tu zauzeo stav, kakav sam kao odgovorni vođa Njemačkog Reicha, ali i kao odgovorni zastupnik europske kulture i civilizacije, jedino mogao zauzeti.

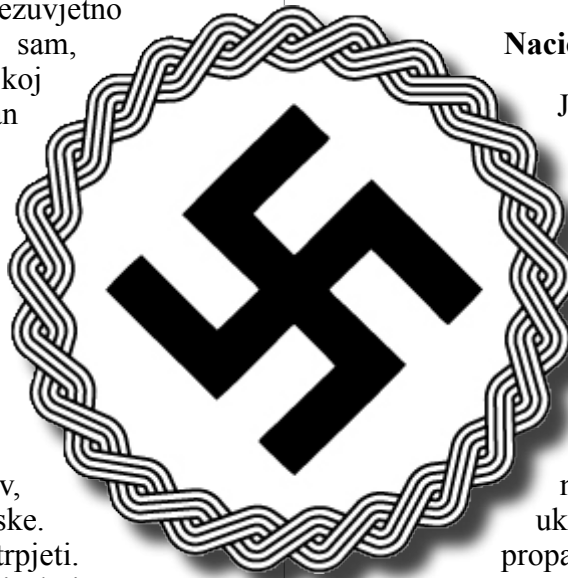
Posljedica je bila jačanje akcije Sovjetske Rusije protiv Reicha, a prije svega počelo je odmah unutrašnje potkopavanje nove Rumunjske države i pokušaj uklanjanja bugarske vlade putem propagande.

Pomoću zbunjenih, nezrelih ljudi iz rumunjske legije uspjelo je izvođenje državnoga udara u Rumunjskoj, kojem je cilj bio stvaranje kaosa i uklanjanjem legalne vlasti stvaranje mogućnost uklanjanja njemačkih jamstava.

Ipak sam još uvijek mislio, kako je najbolje šutjeti.

Čim ovaj poduhvat nije uspio, odmah je počelo jače okupljanje ruskih trupa na njemačkoj istočnoj granici. Odredi oklopnih vozila i padobranske trupe su u sve većemu broju stizale u sve opasniju blizinu njemačke granice. Njemačka oružana sila i njemački zavičaj znaju, da još prije nekoliko tjedana na našoj istočnoj granici nije bila niti jedan njemački tenk, niti jedna motorizirana divizija.

Ako je, međutim, trebao i posljednji dokaz za koaliciju između Engleske i Sovjetske Rusije, i pored svog skretanja i maskiranja dao ga je jugoslavenski sukob. Dok sam se ja trudio učiniti i posljednji pokušaj za umirenje Balkana i dok sam u prisnoj suradnji sa Duceom pozvao Jugoslaviju na stupanje u Trojnu

pakt, u međuvremenu su Engleska i Sovjetska Rusija zajednički organizirale onaj državni udar, koji je za noć uklonio tadašnju vladu, spremnu za sporazum.

Jer, danas možemo njemačkomu narodu reći: srpski puč protiv Njemačke izvršen je ne samo pod engleskom nego još više pod sovjetsko-ruskom zastavom. Pošto smo mi i tada šutjeli, sovjetsko-rusko vodstvo otišlo je još jedan korak dalje. Ono je ne samo organiziralo puč, nego je nekoliko dana kasnije sa novim odanim poslušnim izvršiteljima zaključilo poznati sporazum prijateljstva sa svrhom, osnažjenja Srba u svom otporu protiv umirenja Balkana i nahuškati ih protiv Njemačke. A to nije bila samo platonska namjera:

Moskva je zahtijevala mobilizaciju srpske vojske.

Pošto sam ja još i tada mislio, da je bolje ne govoriti, vlastodršci Kremlja otišli su još jedan korak dalje:

Njemačka vlada ima danas podatke, kojima je dokazano, da je Rusija, kako bi konačno uvukla Srbiju u borbu, obećala preko Soluna isporučiti oružje, zrakoplove, municiju i drugi ratni materijal protiv Njemačke.

I to se događalo skoro baš u trenu, kada sam japanskom ministru vanjskih poslova Dr. Matsuoki još savjetovao, neka radi na popuštanju zategnutosti sa Rusijom, još uvijek u nadi kako time služim miru.

Samo brzi prodor naših nenadmašnih divizija prema Skopju i zauzimanje Soluna spriječili su namjere ove sovjetsko-rusko-anglosaksonske urote. Srpski zrakoplovni časnici pobjegli su pak u Rusiju i tamo su odmah prihvaćeni kao saveznici.

Jedino je pobjeda Sila osovine na Balkanu u prvi mah osujetila plan, da se Njemačka ovoga ljeta uplete na Jugoistoku u borbu, koja bi trajala mjesecima, dok bi se u međuvremenu sve više završavala koncentracija sovjetsko-ruske vojske. Time bi se pojačala njihova spremnost za rat, da bi zatim u zajednici sa Engleskom i potpomognuti američkim isporukama, kojima su se nadali, mogli udaviti i ugušiti Njemački Reich i Italiju.

Takvim je postupkom Moskva ne samo prekršila odredbe našega pakta o prijateljstvu, već ih je na bijedni način izdala.

A sve se to odigravalo dok su vlastodršci u Kremlju sve do posljednje minute izvana - isto onako, kao što je bilo u slučaju Finske ili Rumunjske - lažno govorili o miru i prijateljstvu i izdavali prividno bezazlene demantije.

Ali ako sam do sada okolnostima bio prinuđen stalno šutjeti, sada je ipak došao trenutak, kada daljnje mirno promatranje ne bi bilo samo grješno propuštanje, već

zločin prema njemačkomu narodu, pa i prema cijeloj Europi.

Danas ima na našoj granici oko 160 ruskih divizija. Već se tjednima događaju stalne povrijede granice, ne samo kod nas već isto tako na daleku sjeveru kao i u Rumunjskoj. Ruski zrakoplovci uživaju u tomu, da bezbrižno jednostavno previde granice, možda u želji time nam dokazati kako se već osjećaju gospodarima tih oblasti.

U noći od 17-18 lipnja, ruske su patrola i opet izviđale nad teritorijem Njemačkog Reicha, i mogle su biti otjerane tek nakon dužega puškaranja. Ali time je sad nastupio tren, u kojem se javlja potreba za istupanjem protiv ove urote židovsko-anglosaksonskih izazivača rata, a isto tako protiv židovskih vlastodržaca moskovske boljševičke centrale.

Njemački narode!

U ovomu se trenu vrši koncentracija, koja je po prostoru i obujmu najveća, koju je svijet do sada doživio. Udruženi sa finskim drugovima, borci, koji su izborili pobjedu kod Narvika, nalaze se na Sjevernom ledenom moru. Njemačke divizije pod zapovjedništvom osvajača Norveške brane finsko tlo zajednički sa junačkim finskim borcima za slobodu, koji se nalaze pod zapovjedništvom svoga vojskovođe. Od Istočne Prusije pa do Karpata dopiru jedinice njemačkog istočnog fronta. Na obalama Pruta, na donjem toku Dunava, pa sve do obala Crnoga mora, združuju se pod zapovjedništvom upravljača države Antonescua njemački i rumunjski vojnici.

Prema tomu, zadatak toga fronta više nije zaštita pojedinih zemalja, već osiguranje Europe i time spašavanje svih i svakoga.

Stoga sam se danas odlučio sudbinu i budućnost Njemačkog Reicha i našega naroda ponovno predati u ruke našim vojnicima.

Neka nam Gospodin Bog pomogne baš u ovoj borbi!

NOVO DOBA

Nacionalsocijalistički magazin

Posebno izdanje prigodom 119 godišnjice rođenja

ADOLFA HITLERA

1889 - 20.travanj - 2008